

se prično prepirati in glasno kričati, pa kaj imajo slednjič od tega? Nič; le sramota in zasmeh se jih drži, kakor se je vaju grdo blato prijelo«.

Nespametna ovčarja.

Dva pastirja sta v planinah ovce pasla. Neki večer obsedita na gričku ter se prijateljsko pogovarjata o raznih rečeh. Slednjič si začneta svitile zvezde ogledovati na jasnem nebu. »Oj«, pravi eden, »ko bi imel jaz tako veliko polje, kakor je nebo široko in dolgo, — kako bogat gospod bi bil potlej!« — »In«, seže brž v besedo tovariš, »ko bi jaz imel toliko ovac, kakor je tam-le gori zvezd na nebu, to bi bil bogat bogat ovčar potlej!« — »Kako?« vpraša prvi, »kam pa bi past gonil toliko množico ovac?« — »I, kam?« odgovori ta, »tvoje polje bi mi bilo dovelj velik pašnik!« — »Le poskušaj!« — »Zakaj pa ne, kdo mi bo branil?« — »Jaz, jaz bom branil, in če dobim tvoje ovce na svojem polji, jih pobijem vse po vrsti!« — »No, potlej pa le glej, kako se bo tebi godilo!!« — Po tem pričkanji začneta čedalje hujše zabavljati, zmerjati, kleti, — slednjič se spopadeta in s tako silo pretepata in mečeta, da se oba po bregu zavalita in močno pobijeta, tako da sta pomnila svoj živi dan.

Povejte mi, ali ni brez števila prepиров na svetu, ki imajo enako nespameten začetek?

Zibelka.

Leži v zibelki Ančka,
In skoraj da že spančka;
Pri njej pa Jožek ti sedi,
Jo ziblje in se jej smeji.

Da raje bi zaspala
Sestrica Ančka mala,
Jej poje lepe pesence,
Kot čul jih je od mamice.

Aja tutú, dekletce,
Zatisni si očesce,
Da spanek pa zaspis sladèk,
Ti gódi božji angeljček!

In zmir silneje ziblje,
Zibél se močno giblje,
In — romp! — prevrže se na tla,
Da pade na vrh deteta.

Strahu se Jožek zgane,
Zajoče, kvišku plane,
In Ančka tudi zakriči,
Da jok vso hišo spreleti.

Ko mama prihitijo,
Zibel na tleh dobijo;
Popravijo jo kvišku spet,
In Ančka tiho je kot pred.

Le Jožek se še joka,
In ves plašan zastoka:

»Ker imam sestro rad tako,
Sem zibal jo tako močno«.

J. E. Kršk.

Čebela in čmrlj.

Lépega dne je biló,
Solnce je grelo topló;
Pridno iz panja čebele
Ven so na prosto letele,
Sedale s cveta na cvet,
Zbírale sladki so med.
Nekaj je tù zabučalo,
Š-c! je šuméc zahreščalo;
Čmrlj je prifrčal glasno,
Pa je zabavljajl tako:
»Čbélice, kakó vam je?
Zdi se mi, se postite.
Shujšane ste reve vse:
Kam pa sladki med daste?«

Ena čebelic se ustavi,
To-le odvrne in pravi:
»Ste debeli, čmrlji vi,
Pa zato ste vsi leni;
Se redíte, rasete
In svoj trebuh pasete.
Vse pojedste vi sami;
To ne dela vam časti.
Čbelice za-sé skrbimo,
Zraven še ljudem delimo.«

Čmrlj se sramúlnó nasmeje
To-le čbelicam deje:

»To je pa zares noró:
Drugi vosek, med vzemó,
Kaj pa li samé imate?«
»O ne skrbi za nas, brate!«
Mu čebela odgovorí,
»Dosti imamo radosti,
Misli si vsaj te sladkosti:
Revež je bolan na smrt,
Ves otožen, ves potrt;
Tù medica ga zlehčá,
V žile novih sil mu dá. —
V cerkvi vosek naš gori,
Božjo slavo, čast množi;
Vse povzdíga bela sveča
Na oltarji tam goréča.«
Čmrlj se je še bolj smejal
In naprej je spraševal:
»Sradate li v zimi glada?
Kdo vam tù medú poklada?«
Čbelica odgovorí:
»Kdor za druge poskrbí,
Bog se v stiski nanj ozré
In pomoči mu dajè«.

Čbela je osramotila
Čmrlja in ga odpodila
Čmerno proč je odfrfral,
Sam pri sebi godrnjal.